

ДЖОН БРАНЪР
ТОЯ ЗАНАЯТ НЯМА БЪДЕЩЕ

Превод от английски: Александра Каназирска, 1982

chitanka.info

Все още изпълнен с оптимизъм, Алфиери изчака цели петнадесет секунди, но, уви, надеждите му не се оправдаха. Тогава той взе една от двете си вълшебни пръчици (не по-хубавата, а другата, от абанос и слонова кост) и започна да пердаши ученика си. Е, вярно е, че младият Монастикус не беше виновен, дето нищо не излезе, но нали трябваше да си го излее някому?

Докато налагаше гърба на хлапака, той все пак попоглеждаше към пентаграмата — току-виж, че станала работата. Само че пространството между петте димящи лампи, както и преди, си беше празно. Най-сетне той съжали ученика си и му позволи да се измъкне.

— Нека стана отново чирак на майсторите, ако в кръвта на прилепа нямаше примеси! — измърмори Алфиери.

Той внезапно забеляза, че Монастикус хленчи не особено искрено и облачето калпаво настроение на Алфиери мигновено се превърна в тъмен застрашителен облак. Едва ли когато е приготвял сместа, младежът ще е посмял макар на йота да се отклони от рецептата. Впрочем, честно казано, тогава би му било по-малко обидно, но той глупчо не е способен на подобно нещо. Да, истинско нещастие: той, Алфиери, смятан за най-кадърния маг в тоя край, да не може да призове поне един, та бил той и най-загубения дявол! И ако все така продължава, ще трябва да отговаря пред Монастикус-старши. И само с голям късмет ще успее да се изниже от тоя град, иначе...

Само при мисълта, какво може да му се случи тогава, на Алфиери му се смръзна кръвчицата. Трябва да се отърве от хлапака, тогава никой няма да знае, че Алфиери пак ще прави опити, ще се поизмъчи пак... Да, това е изходът! Ще има и друго преимущество: тогава ще може да стовари част от вината върху стария Гаргрийн.

И той великолепно изигра внезапно обзела го ярост, за да вземе страха на младия Монастикус, защото хлапакът май бе започнал да изпитва неподобаващо на смирен ученик недоверие. Навреме, защото, както се досещате, това червейче донасяше на баща си за всички неуспехи. Алфиери се понесе като буря из стаята, грабна от масата гъшето перо и инстинктивно го потопи в кръв от сова. Сега всеки ще разбере, че не му е до шегички! Само никой да не се досети, че сам той си е виновен за всичко и че, най-важното, отлично разбира това.

„До Мастър Гаргрийн, именуващ себе си доставчик на вълшебни билки — започна Алфиери — ... което ме и накара да ти пиша, макар

людете да те назовават доставчик, а и ти самият тъй се назоваваш. Но нека ти бъде знайно, че нивга досега мене, приобщилия се към мъдростта в университета Алкал, не ме е споходвало да купувам толкоз лоша стока.

Понеже ти има безразсъдството да речеш, че ако аз не ще да съм доволен от твоите билки, ти ще да ми възвърнеш стойността им, върни ми парите, що ти дадох за шишенцето с кръв от прилепи!

Алфиери“

— Монастикус — викна той силно, нави пергамента и го запечата с червен восък. — Незабавно тръгвай за Мастър Гаргрийн и му отдай писмото ми. Но поздрави от мен да му предаваш не трябва. Почакай само, докато той ти върне парите ми. А после бързешком се прибери обратно, щото да не те напердаша отново.

Монастикус взе писмото и се втурна да изпълни заповедта. Едва хлопна вратата зад него и Алфиери рухна в най-близкото кресло с въздишка на облекчение. Какъв глупак трябва да е човек, за да загази в такава история! Сега ще трябва да стовари всичко на стария Гаргрийн, макар че той, Алфиери, съвсем не иска да стори това. Защото, честно казано, Гаргрийн съвсем не е лош човек — е, дотолкова, доколкото не си лош, ако си вадиш хляба, като береш посред нощ сладък копър или поставяш на лунна светлина капани за прилепи, или се промъкваш нощем в църква, за да се сдобиеш с шепа прах от мъртвец.

В паметта му изплува денят, когато той за пръв път пристигна в това градче. Тогава беше просто един здрав и жизнерадостен лечител на говеда. Та ето я там старата му кожена чанта с целебни треви, виси на стената. Той я изгледа с любов. Чрез тия треви, като постоянно изпробваше (макар понякога да грешеше), той научи кога те са всъщност полезни. И пак те в известен смисъл станаха причина за падението му. Булфегор го взел оня ден, когато той се появи тук за пръв път и излекува телето на мисиз Уокър! Ако тая бърлива старица не се занимаваше с магьосничество, можеше и нищо да не му се случи.

Сега ясно виждаше и разбираше всичко, но тогава то му изглеждаше незначителна дреболия. Старицата тръгна да обикаля всички и всеки, да бърбори, че Алфиери е снел проклятието от болното животно. И понеже това градче си имаше естествено своя магьосница, някоя си мисиз Къмфри, всички с изключение на него самия възприеха това като предизвикателство към нея.

Ама че битка беше! За добро ли, за зло ли, но лично той и пръста си не помръдна в тая история. Едва когато слухът за новопоявилия се изцелител стигна до ушите на мисиз Къмфри, тя на всеослушание се закле да унищожи конкурента си. Но понеже никой не се потруди да го осведоми, че магьосницата го урочасва, нито едно от заклинанията ѝ не подействува. Накрая дъртата вещица заболя от коклюш и изпружи нозе.

След всичко това естествено можеше да не се тревожи повече за репутацията си. Незначителни чародеи и вещици, способни да докарат дъжд или да уредят да прокисне някому млякото в околността, имаше с лопата да ги ринеш. Но не всеки град можеше да се похвали със сериозен заклинател. Разбира се, насреща му се опълчиха местните свещеници, а ако знаеше какво го чака занапред, той с леко сърце би позволил тогава да го натирят от града. Но именно тогава го взе под своя закрила старият Монастикус. И това го погуби. Вакарият искаше никой да не закача новопоявилия се маг и тая защита се оказа съвсем навременна. Монастикус беше най-богатият търговец в цялото графство, а хората шепнешком разправяха, че е незаконен син на епископа (оттук произлизаше и името му). Разправяха също, че се занимава тайно с магии. Такъв по-добре да не го закачаш. Алфиери го излъга, че е много сведущ по магиите и Монастикус, който никога не пропускаше онова, което можеше да му донесе пари, му помогна да се изяви като практикуващ маг и дори даде сина си да учи при Алфиери. Истинската му мисъл беше Алфиери да го изучи на всичко, което знае, а после баща и син да се избавят от учителя и работата да си стане, тъй да се рече, семейна.

Не трябваше да му надрънка толкова! Алфиери прокле дългия си език, изричайки при това имена, само при упоменаването на които, ако се вярва на книгите, целият град би трябвало да се провали вдън земи. Само че нищо такова не стана. Книгите! Той вече не им вярваше ни на йота! Беше съчинил историята, че веднъж, когато не си бил в къщи, един от предишните му ученици извикал демона на огъня и понеже не съумял да се справи с него, демонът изгорил неговата, на Алфиери, библиотека. По този начин уговори стария Монастикус да му купи всички книги по вълшебство и магия. Но макар че в тях имаше толкова много рецепти, нито една не действуваше!

Алфиери плъзна поглед по рафта: Симон Магът — тфу! Михаил Пселос — истинска безсмислица! Хермес Трисмегист — малоумник! Жалки лъжци, всички, до един!

И все пак... Може би защото твърде отдавна го смятаха за обладател на знания и умение, които всъщност не притежаваше, той започна сам да си вярва... Но дявол да го вземе, ако имаше и пращинка истина във всичко това! Е, живял във Вюртемберг оня, как го... Фостър?... Не, не Фостър, а Фауст, точно така. Той сполучил, както разказват, доста добре: фонтани от вино бликали от масата и други такива. Ама Фауст се занимавал с магьосничество твърде дълго и успял след много години. И не е бил някакъв си скиташ лечител на крави Алфиери, който има само твърде дълъг език и твърде малко късмет.

Е, нека опита още един път, макар и за упражнение. Че дяволски се нуждае от упражнения! В края на краищата дори ако Гаргрийн го е измамил и му е подхвърлил нещо друго вместо кръв от прилеп (а това не е толкова абсурдно, защото има да снабдява толкова вещари и знахари със стоката си), все пак може да опита. С Елевстис последния път за малко да сполучи.

Елевстис... да, така: Е-лев-стис. Може би ако го произнесе съвсем ясно и правилно, ще успее?

Той взе от рафта най-хубавата си вълшебна пръчица (златна със сребърен край) и като избра грижливо мястото, изправи се пред пентаграмата. Като попоглеждаше в разтворената до него книга, наля масло в светилниците, изгори още едно червено перо от петел, хвърли шепа сушени треви върху жаравата и започна:

„Ин нямине Белфегорис конгуро те!...“ (В името на Белфегорис те призовавам!)

В центъра на пентаграмата нещо избухна и се появи човешка фигура, която зашеметено се огледа наоколо.

Алфиери усети, че нозете му се подкосяват и се опря върху масата. Нещо не беше според правилата! Че той дори не беше стигнал до оня пасаж, когато назовава Елевстис. Но все пак май нещичко постигна. И дори да не е онова, което очакваше, нали пред него стои истински, ама съвсем истински демон! Че никой друг не може да бъде!

И с увереност, каквато всъщност не изпитваше, той рече:

— Покори се на волята ми, демоне! Изпълни повелите на своя господар!

От потока слова, който изля в отговор демонът, Алфиери разбра твърде малко и това много го разстрои. Ами ако е призовал някой от ония арабски джинове, за които говори Ал Хазред? Няма да има никаква полза. С латинския едва се оправя, а за арабския хич да не говорим.

Затова отново запита тържествено, макар не толкова уверено:

— Кой си ти? Назови се, защото аз искам да зная твоето име.

В мъждукащата светлина му бе трудно да разгледа демона. Все пак успя да забележи, че е твърде висок, няма нито опашка, нито рога и дори не бълва пламъци. Не демон, а дребосък някакъв! На ти тебе вървеж! Че отгоре на всичко е сам и няма ни един свидетел на триумфа му.

Все пак във фигурата на демона имаше нещо свръхестествено. Като събра кураж, Алфиери продължи:

— Ин помине Белфегорис, Адонис, Озирис, Ламахтани...

Докато изричаше заклинанието, внезапно млъкна, обзет от ужас и изумление: демонът вдигна ръка към брадичката си, изтръгна огън от края на пръстите си, поднесе го към нещо, което държеше в уста, и сега дишаше дим! Едва сдържайки вика си, Алфиери бързо се отдръпна.

Междувременно демонът бавно оглеждаше стаята и като пусна облаче дим, заговори. Ехото от гласа му звънко отекна в къщата. Говореше странно... Може пък да бе пристигнал от оная част на преизподнята, предназначена за грешници от чужди страни?

Ето какво каза демонът:

— Как е възможно толкова да съвпада! Пет източника на инфрачервени лъчи, а четенето на заклинанието на глас очевидно дава мол-вибрации. Условията са почти идеални! Вероятно оттук произлизат легендите за дяволи и духове. Ей, ти, я слушай!

Алфиери подскочи едва ли не до тавана.

— Как-к-во? — изпелтечи той с треперящ глас.

— Ти вълшебник ли си? Маг или какво?

— Аз съм вълшебник — отвърна Алфиери, като трескаво се вкопчи в останките си от самообладание. — Аз съм учил в

университета — Алкал — припряно добави той, надявайки се да направи впечатление на демона. — И те призовах, за да ми служиш!

Като не обърна внимание на последните му думи, демонът продължи да оглежда стаята.

— Невероятно е колко съвпада! — повтори той, явно погълнат от мислите си. — А може би ти си някоя знаменитост, а? Случайно да си Фауст?

— Не — неохотно призна Алфиери и назова името си.

— Никога не съм го чувал — каза демонът и добави: — Впрочем аз се наричам Ал Снид.

Всичко някак вървеше не по реда си и Алфиери се залови за единственото, което разбра.

— Не си ли от арабските страни, о, Ал-Снид? — запита той със запъване.

— Ниско равнище. Още не са стигнали до идеята за пътуване във времето... Не, от Лондон съм — обясни той. — И с голямо удоволствие бих останал да си побъбря с тебе, но бързам. Искам да видя как в петдесет и пета година преди нашата ера в Британия ще дебаркира Юлий Цезар. Затова извини ме. — Той докосна някакъв странен предмет, който висеше на пояса му и започна да прави нещо. За Алфиери бе твърде трудно да разбере смисъла на онова, което говори демонът, но в съзнанието му все пак проблясна, че неговият първи, истински демон се кани аха-аха — да изчезне. Затова грабна книгата със заклинанията и отново занарежда:

— „Призовавам те...“

Демонът вдигна поглед към Алфиери.

— А, да, естествено — раздразнено рече той, — как не помислих. Съвпадение или не, но тук има абсолютно непреодолима темпорална бариера. Аз не мога да се придвижа нито напред, нито назад във времето, докато не загасиш светилниците. Духни ги, моля те!

— За нищо на света! — тържествуващо възкликна Алфиери. — Ти си първият истински демон, когото успях да призова, и аз няма да те пусна, докато не те покажа на моя покровител. Че иначе ме очаква влада или да ме разпънат на четири коня!

Снид долови нотки на отчаяние в гласа му и каза:

— По всичко изглежда, че някой друг ще погледа стареца Юлий. Е, чакал ме е две хиляди години, ще ме почака още малко. А ти май си

имаш неприятности, а?

— Истина казваш — призна Алфиери и неочаквано за самия себе си започна да разказва на демона как е бил принуден да се престори на вълшебник, който може всичко.

Снид съчувствено го изслуша.

— Я да видим, добре ли съм разбрал — каза той. — С лъжите си ти си се поставил в такова положение, че всички вярват, че си вълшебник, че можеш да призоваваш демони, да създаваш злато и тем подобни. Ти...

— Аз наистина мога да призовавам демони — прекъсна го опомнилият се Алфиери. — Нима ти не попадна в мрежите ми?

Снид смръщи чело и пак погледна измерителя на времето.

— Да, ти ме хвана — съгласи се той. — Но макар да не съм никакъв демон, никак не ми се ще до края на дните си да ти обяснявам какво са това четвърто измерение и преместване на масата във времето. А дори и да би разбрал нещичко, това би могло да забърка линията на времето. Сега искам само едно: час по-скоро да се измъкна оттук. Хайде да сключим с тебе малка сделка, а?

— К-ак-кво?

Алфиери все повече се убеждаваше, че да бъдеш заклинател на духове, не е толкова просто.

— С други думи — необичайно търпеливо продължи Снид, — за да ме пуснеш, аз бих могъл да сторя нещичко за тебе.

Алфиери въобще мудро схващаше, но щом му се удаде да долови мисълта, той се вцепи в нея с мъртва хватка:

— Много ли можеш? — подпита той. — Да изпълниш всяко мое желание?

— Е, не всяко... — Снид се замисли. — Но едно-две по-скромни бих могъл да изпълня. Не мога да си позволя основни промени в историята, но някои дреболии — може. Доколкото разбирам, стария Монастикус, тоя тип, дето те е направил вълшебник, се е натикал в тая история изключително от корист. И му се ще бързо да си прибере печалбите, нали?

— Ти всичко казваш вярно — с въздишка потвърди Алфиери.

Снид измъкна бележник и молив.

— Ще седна да пресметна.

— Не напускай пентаграмата! — изкрещя Алфиери.

Той отлично помнеше печалната съдба на вълшебниците, които са позволявали на демоните да прекратят очертаните граници.

— Аз съм изолиран — весело обясни Снид. — Темпоралното поле не може да пропадне в земята.

Той прекрачи начертаната с тебешир линия и постави бележника на масата до Алфиери. Оня замижа в очакване домът му да се провали вдън земи. Само че нищо не се случи и макар ужасно да се страхуваше, поотвори очи. Но внезапно така ги опули, че за малко щяха да изскочат от орбитите: демонът бе разгърнал една карта (на нея бяха обозначени събитията от три хилядолетия) и нещо изчисляваше.

Той завърши и доволен се извърна към Алфиери:

— Три килограма и четвърт злато ще те оправят ли? Толкова мога да ти дам, без да възникне в линията на времето нарушение, по-голямо от суб-трета степен.

Алфиери схвана най-важните за него думи и се улови за тях:

— Можеш ли да ми дадеш злато? — припряно попита той. — Монастикус така ще подскочи от радост, ако види червено злато!

— Добре. Той ще го види — обеща Снид. — Имаш ли нещо, което да не ти трябва особено? Така по-масивничко? Защото да извърша трансмутация на малки маси, разхвърляни върху голяма площ с помощта на портативен прибор, е трудничко. Виж, ето това би могло да свърши работа. — И той посочи един голям меден котел. — Това много ли ти трябва?

Алфиери нямаше сили да промълви и дума, затова само кимна отрицателно с глава.

Демонът сне от колана си малък продълговат предмет и натисна края му. Другият край веднага заискри с чиста бяла светлина.

— Отдръпни се — рече през рамо Снид. — Може да те изгори.

Той сложи тъмни очила и като на игра започна да движи лъча по котела.

Не трябваше да повтаря: Алфиери сам би бил доволен да се озове в момента колкото може по-далеч и изобщо да не гледа какво става.

Снид мърмореше нещо под нос и продължаваше да работи. Черният край на котела, облян от светлинния лъч, започна да жълтее.

След десетина минути Снид се обърна към Алфиери и каза усмихнато:

— Химически чисто и съвсем истинско. По-хубаво злато няма да изкопаеш и в Елдорадо. Всъщност тук има повече, отколкото ти обещах, но се надявам, че е в границите на допустимото.

Алфиери със страх протегна ръка и докосна котела. Очите му се разшириха от ужас.

— А сега — строго рече Снид, — духай лампите си или ще те обсипя целия в брадавици.

Заплахата беше глупава, но Алфиери току-що бе видял със собствените си очи как се случи невъзможното и не искаше да рискува. Ръката му мигновено хвана щипците, с които чистеше нагара от светилниците. Колко жалко, че никой не видя успеха му! Но не бива да разгневява боговете. Нали сега си има злато!

Щом угаси първия светилник, и демонът изчезна. На мястото му мигновено нахлу въздух.

Алфиери се свлече в креслото. Невъзможно е да повярва! И се отърва невероятно леко: демонът дори не поиска душата му! Ами ако следващия път не му провърви така? Ако... На Алфиери му призля.

И внезапно разбра какво трябва да стори: част от златото ще остави за себе си, за собствените си нужди. А с останалото ще убеди Монастикус-старши, че той, Алфиери, не е шарлатанин. Старецът ще зяпне от удивление. Тогава ще си плюе на петите и след ден-два ще бъде вече далеч оттук.

Внезапно се чуха стъпки и вратата се разтвори, скърцайки с ръждивите си панти. Още от прага Монастикус-младши изписка:

— Мастър Гаргрийн каза, че за мисиз Къмфри неговата кръв от прилепи е била достатъчно добра и парите няма да върне!... Ой, какво е това?

Той видя на пода грахови зрънца от злато.

— Как направи това, учителю? — запита той, без да сваля очи от зрънцата.

— Не съм ти вече учител — надменно отвърна Алфиери. — Аз изпълних договора си с твоя баща. Направих за него злато и отсега нататък се връщам към първоначалното си занятие — както и преди, аз ще лекувам крави.

Той хвърли снопа пергаменти върху още разгорилата жарова и се обърна към младия Монастикус:

— Чуй ме внимателно, младо — рече той и издигна показалеца си. — Нека това злато не те въведе в изкушение! Захвърли магьосничеството, то е опасно и тоя занаят няма бъдеще!

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 35,36/1982 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.